

Igo Gruden:

Poletna noč.

Senó diši . . . po sênu noč prepeva:
 gri, gri . . . gri, gri . . . kot da le zemlja diše
 v uspávanko glasove si najtiše,
 utrujena življenja, trudna dneva.

Kresnicam lučka v vetru podrhteva,
 ki od molčečih gôr narahlo piše;
 konture mesec na obzorju riše, —
 ves božji svet najtišji sen preveva.

Gri, gri . . . gri, gri . . . še meni tiho poje,
 vso noč mi poje, giblje v sladko spanje,
 a spati noče hrepenenje moje:

čez polje k tebi v dalje gre brezdanje,
 kresnica sveti v nočne mu pokoje,
 gri, gri . . . gri, gri . . . med tvoje tihe sanje.

Janko Glaser:

Tožba.

Kam bom dete bedno položila,
 ko ne jasli nimam, niti slame,
 niti hleva, da bi vanj se skrila!

O da tukaj bil bi moj predragi,
 da v roke me varne svoje vzame,
 v njih ogreje me v ljubezni blagi
 in v bridkosti dá mi tolažila!